

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **RWE Supply & Trading CZ, a.s.**, se sídlem Praha 10, Limuzská 12/3135, zastoupeného JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M, Ph.D., advokátem advokátní kanceláře Kocián, Šolc, Balaščík, advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Praha 1, Jungmanova 24, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 31. 1. 2012, č. j. ÚOHS-R159/2011/HS-189/2012/320/RJa,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal ke Krajskému soudu v Brně žalobu proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 31.1.2012, č.j. ÚOHS-R159/2011/HS-189/2012/320/RJa, kterým bylo dle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění ve znění účinném do 30.10.2007 (dále jen zákon o správě daní a poplatků) změněno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27.6.2011 č.j. ÚOHS-S53/05-9911/2011/820/TPi.

I. Podstata věci

Rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 12.3.2007 pod č.j. R 98/2006/01-05326/2007/300 byla žalobci uložena pokuta ve výši 240 000 000 Kč za porušení zákazu uvedeného v § 11 odst. 1 zákona o č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30.4.2007 a zákazu uvedeného v čl. 82 Smlouvy o založení Evropských společenství. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 3. 2007, pokuta se stala splatnou dne 11.6.2007 a byla žalobcem dne 4.6.2007 zaplacená.

Rozhodnutí předsedy žalovaného bylo na základě rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22.10.2007 pod č.j. 62 Ca 8/2007-171 zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. Tímto se stala pokuta ve výši 240 000 000 Kč přeplatkem. Žalovaný vydal dne 7.11.2007 pod č.j. S 53A/05-20415/2007/820 rozhodnutí, kterým rozhodl o vrácení přeplatku ve prospěch žalobce.

Dne 2. 2. 2011 podal žalobce žádost o zaplacení úroku z přeplatku podle § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků za dobu od 19. 6. 2007 do 21.11.2007. Žalovaný toto podání postoupil Celnímu úřadu Brno, neboť se v důsledku zákona č. 155/2009 Sb., změnila věcná příslušnost k vybírání a vymáhání pokut stanovených žalovaným.

Dne 13.4.2011 žalobce opětovně zažádal o zaplacení úroku z přeplatku a žalovaný dne 27.6.2011 pod č.j. ÚOHS-S53/05-9911/2011/820/TPi rozhodl tak, že žalobci přiznal úrok z přeplatku na pokutě (z částky 240 000 000 Kč) ve výši 16 185 205,48 Kč, a to za dobu od 28.6.2007 do 21.11.2007. Tato částka byla poukázána žalovaným na účet žalobce dne 29. 6. 2011

Předseda žalovaného rozhodnutí o vrácení úroku z přeplatku změnil tak, že počáteční okamžik pro počítání úroku z přeplatku stanovil na 27. 6. 2007 (nově se tedy jednalo o období od 27. 6. 2007 do 21. 11. 2007) a přiznal žalobci nárok na úrok z přeplatku ve výši 16 293 699 Kč. Námitku ohledně toho, že by se při určení počátku doby pro výpočet úroků z prodlení mělo přihlížet ke dni skutečného zaplacení, nikoliv k datu splatnosti ukládané pokuty, předseda žalovaného zamítl. Stejně tak zamítl i

námítku týkající se použití zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen daňový řád), na právě posuzovanou věc.

Tento závěr žalobce nyní napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce předně namítá, že žalovaný aplikoval nesprávný právní předpis, neboť postupoval podle zákona o správě daní a poplatků, aniž by reflektoval právní úpravu od 1. 1. 2011, konkrétně přechodná ustanovení k daňovému řádu. Žalobce nesouhlasí s použitím § 264 odst. 10 daňového řádu a namítá, že aplikací tohoto ustanovení došlo k nepřípustné analogii. Ve své argumentaci odkazuje na judikaturu Ústavního soudu (nález ze dne 11.4.2001 pod sp. zn. II. ÚS 487/2000) a Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2009, č. j. 2 As 25/2007-118, dále rozsudek ze dne 26.11.2008, sp. zn. 8 Afs 77/2008 a rozsudek ze dne 16.10.2008, sp. zn. 7 Afs 54/2006).

Žalobce také nesouhlasí s tím, že úrok musí za všech okolností sdílet osud přeplatku a odkazuje na důvodovou zprávu k daňovému řádu. Žalobce má za to, že smyslem a účelem nároku na úhradu úroků ze zaviněného přeplatku je postih správce daně za nezákonný postup na straně jedné a na straně druhé jde o náhradu paušalizované škody, která tímto nezákonným postupem vznikla.

Dále žalobce shledává nepřipadný odkaz žalovaného na nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, jakož i odkaz na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 2011 pod sp. zn. 62 Af 11/2011, neboť v tomto rozhodnutí nebyla podle žalobce otázka interpretace přechodných ustanovení nijak řešena. Žalobce tedy shrnuje, že žalovaný měl postupovat podle § 264 odst. 1 a nikoliv podle § 264 odst. 10 daňového řádu. Svoji argumentaci rovněž opírá o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2011, sp. zn. 11 Af 18/2011.

Vedle toho žalobce argumentuje tak, že i v případě, že by byl postup žalovaného podle zákona o správě daní a poplatků shledán v souladu se zákonem, postupoval žalovaný nesprávně, neboť žalobci příslušela částka úroku z prodlení již od okamžiku zaplacení pokuty, bez ohledu na její splatnost. V souvislosti s tím žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 21.7.2010, sp. zn. 1 Afs 38/2010 a dále na rozsudek ze dne 12.8.2010, sp. zn. 1 Afs 52/2010.

Žalobce rovněž požaduje, aby v jeho věci byla uplatněna zásada *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate*, tedy aplikace výkladu, který nejméně zasahuje do práv či svobod soukromého subjektu.

V podané replice žalobce zopakoval argumentaci již obsaženou v žalobě, což učinil i v podané duplice, ke které připojil *Metodiku ke způsobu výpočtu úroku z neoprávněného jednání správce daně* ze dne 23.5.2012 vypracovanou Generálním finančním ředitelstvím.

Z výše uvedeného důvodu se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný nesouhlasí s právním názorem žalobce a plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný trvá na tom, že použil správné přechodné ustanovení daňového řádu. Poukazuje na to, že úroky představují příslušenství jistiny a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2010 pod sp. zn. 1 Afs 38/2010. Nesouhlasí rovněž s argumentací rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6.12.2011 pod sp.zn. 11 Af 18/2011, neboť závěry obsažené v tomto rozhodnutí podle něj nelze vztáhnout na právě posuzovaný případ. K nesprávnému použití analogie žalovaný uvádí, že v době vydání napadeného rozhodnutí neměl pochybnosti o správnosti svého výkladu, a nebyly tedy splněny podmínky pro to, aby byl volen výklad příznivější pro daňový subjekt.

Žalovaný rovněž nesouhlasí s argumentací žalobce týkající se toho, od jakého okamžiku má být úrok z přeplatku počítán, a odkazuje na znění § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů navrhoval soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud rozhodoval bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v podané žalobě zpochybňoval použití zákona o správě daní a poplatků. Podle jeho názoru měl být použit daňový řád, neboť problematika placení úroků není v žádném ze speciálních přechodných ustanovení tohoto zákona řešena a je třeba postupovat podle obecného přechodného ustanovení - § 264 odst. 1 daňového řádu a na danou věc aplikovat daňový řád.

Ze správního spisu vyplynulo, že pokuta byla pravomocně uložena dne 12.3.2007. Tato pokuta se stala splatnou dne 11.6.2007. Žalobce ji zaplatil již dne 4.6.2007. Na základě rozhodnutí č.j. S53A05-20415/2007/820 byla pokuta coby přeplatek z účtu žalovaného odepsána ve prospěch účtu žalobce dne 21.11.2007. Dne 13.4.2011 si žalobce opětovně požádal o zaplacení úroku z přeplatku.

Všechny relevantní skutečnosti vztahující se k existenci přeplatku a jeho vrácení tak nastaly již v roce 2007. Jedinou výjimkou bylo podání žádosti o vrácení úroku z přeplatku a vydání rozhodnutí o této žádosti. O úroku z přeplatku tak žalovaný rozhodl již v době účinného daňového řádu a musel se tedy zabývat aplikací přechodných ustanovení.

Obecná právní úprava přechodných ustanovení je obsažena v § 264 odst. 1 daňového řádu, podle něhož se na řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.

Se žalobcem lze souhlasit, že pokud by na právě posuzovanou věc bylo aplikovatelné toto ustanovení daňového řádu, muselo by být postupováno podle daňového řádu. Daňový řád však ve svých přechodných ustanoveních přímo upravuje, jak postupovat při vrácení přeplatku.

Podle § 264 odst. 10 daňového řádu jestliže lhůta stanovená pro vrácení vratitelného přeplatku započala běžet do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, postupuje se při jeho vrácení podle dosavadních právních předpisů (tj. podle zákona o správě daní a poplatků).

Soud souhlasí se žalobcem, že použití analogie v neprospěch daňového subjektu je nepřípustné. V daném případě však analogie použita vůbec nebyla a pro její použití nebyl ani důvod. Ustanovení § 264 odst. 10 daňového řádu totiž podle názoru soudu dopadá nejen na přeplatek ve smyslu nezákonně zaplacené pokuty, ale i na úrok z tohoto přeplatku. Citované ustanovení totiž hovoří o tom, že za předpokladu, že lhůta pro vrácení vratitelného přeplatku započala běžet do dne nabytí účinnosti daňového řádu (pozn. tato podmínka dopadá na právě posuzovaný případ, neboť lhůta započala běžet již v roce 2007), postupuje se při vrácení podle dosavadních právních předpisů. Je třeba zdůraznit, že předmětné ustanovení výslovně neuvádí jednotlivé instituty, které jsou s přeplatkem úzce spojeny (tj. že úrok z přeplatku, lhůta, splatnost

přeplatku, zůstanou zachovány podle dosavadních předpisů), nýbrž stanoví, že „se při vracení přeplatku postupuje podle dosavadních právních předpisů“ (zákona o správě daní a poplatků).

Soud má přitom za to, že slovní spojení „při vracení přeplatku se postupuje podle dosavadních právních předpisů“, znamená, že se při vracení přeplatku postupuje tak, jak je uvedeno v § 64 odst. 2, 4 a 6 zákona o správě daní a poplatků.

Zatímco v § 64 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je stanoveno, co je přeplatkem (tj. částka plateb převyšující splatnou daň včetně příslušenství daně), v § 64 odst. 6 téhož zákona je upraven postup při vracení přeplatků zaviněných správcem daně, mezi které patří právě i nezákonně uložená pokuta.

Podle § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků zavinil-li vznik přeplatku správce daně, vrátí přeplatek bez žádosti do patnácti dnů, a vrátil-li jej po stanovené lhůtě, je povinen zaplatit daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Je-li vracen přeplatek na žádost po lhůtě stanovené v odstavci 4 nebo nebyla-li dodržena zákonná lhůta pro vrácení u vratitelného přeplatku, který se podle daňového zákona vrací bez žádosti, aniž by zde při vzniku přeplatku bylo zavinění správce daně, náleží daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok náleží v těchto případech ode dne následujícího po dni uplynutí zákonné lhůty pro jeho vrácení. Vznikl-li přeplatek zaviněním správce daně, běh zákonné lhůty počne dnem následujícím po původní lhůtě splatnosti daně a s účinností od počátku běhu této lhůty se tento přeplatek použije podle odstavců 2 a 3; pokud došlo ke vzniku přeplatku až po dni původní splatnosti daně, běh zákonné lhůty počne dnem následujícím po dni úhrady daně, v jejímž důsledku došlo ke vzniku přeplatku. Pokud by skutečná přiznaná škoda způsobená daňovému dlužníkovi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem správce daně, byla vyšší než úrok přiznaný podle tohoto ustanovení, přiznaný úrok se na úhradu skutečné škody započítává. Úrok se nepřizná, činí-li méně než 50 Kč.

Z uvedeného je zřejmé, že součástí postupu při vracení přeplatku zaviněného správcem daně je i povinnost správce daně zaplatit úroky z tohoto přeplatku, vrátil-li přeplatek po stanovené lhůtě. Pod postup při vracení přeplatku spadá tedy i placení úroků z vlastního přeplatku.

Ostatně podle § 64 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků se přeplatkem rozumí i jeho příslušenství. Mezi příslušenství daně pak nepochybně spadají i úroky (výslovně je tam řadí § 58 zákona o správě daní a poplatků).

Soud má tedy za to, že i na daný případ (tj. na zaplacení úroků z přeplatku) je tedy vzhledem k naplnění podmínek uvedených v § 264 odst. 10 daňového řádu plně použitelný zákon o správě daní a poplatků.

Právě uvedený výklad považuje soud i za rozumný a logický. Pokud vlastní přeplatek (nezákonně zaplacená pokuta) vznikl za účinnosti zákona o správě daní a poplatků a byl i podle tohoto zákona vrácen, je více než vhodné, aby i při placení úroků, které se k této nezákonně zaplacené pokutě vztahují, bylo postupováno podle téhož zákona.

Jak je již uvedeno výše, úrok je příslušenstvím věci hlavní, tj. v daném případě daňového přeplatku v užším slova smyslu (nezákonně zaplacené pokuty). Podle § 58 zákona o správě daní a poplatků příslušenství daně, s výjimkou pokut, sleduje osud daně, nestanoví-li správce daně svým rozhodnutím jinak. Stejně tak lze odkázat i na soukromoprávní úpravu, konkrétně na § 121 odst. 3 zákona č. 40/1964, občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož jsou příslušenstvím pohledávky úroky, úroky z prodlení, poplatek z prodlení a náklady spojené s jejím uplatněním. Je tedy zřejmé a zcela logické, že úrok, jakožto příslušenství daně (pokuty) sleduje osud této pokuty (jakožto věci hlavní). Byla-li pokuta vrácena podle zákona o správě daní a poplatků, je zcela na místě, aby bylo podle tohoto zákona postupováno i při placení úroků.

Jak dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21.7.2010 ve věci sp. zn. 1 Afs 38/2010, publ. pod č. 2143/2010, dostupném na www.nssoud.cz: „Úrok z přeplatku je vyjádřením ceny finančních prostředků v čase, která je daná úrokovou mírou. Jedná se o ekonomickou náhradu, plynoucí z peněžních prostředků, která by jinak přirůstala k mase finančních prostředků jejich vlastníku.“ Soud tedy nepochybně tvrdí, že úrok z přeplatku je svých charakterem paušalizovanou náhradou škody. Jeho hlavní funkcí je však nahradit daňovému subjektu to, že neměl neoprávněně zaplacené finanční prostředky k dispozici. Soud má za to, že právě o zdůraznění této funkce se snažil i žalovaný tím, že v napadeném rozhodnutí odkázal na přechodná ustanovení nařízení vlády č. 163/2005 Sb. a č. 33/2010 Sb. Ostatně sám žalovaný používá tuto argumentaci podpůrně, jak lze shledat z bodu 20 napadeného rozhodnutí. Soud neshledává na takovém odkazu nic nezákonného.

Soud má přitom za to, že na výše uvedeném nemůže nic změnit ani odkaz žalobce na důvodovou zprávu k daňovému řádu ani právní názor obsažený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6.12.2011 ve věci sp. zn. 11 Af 18/2011. Městský soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru., s nímž se zdejší soud neztotožňuje.

Zdejší soud rovněž neshledal pochybení žalovaného, pokud odkazoval na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 10.3.2011 ve věci sp. zn. 62 Af 11/2011, na

základě něhož bylo odůvodněno, proč žalovaný v právě posuzované věci bude rozhodovat v postavení správce daně, a to podle zákona o správě daní a poplatků.

Ostatně ani příloha dupliky žalobce *Metodika ke způsobu výpočtu úroku z neoprávněného jednání správce daně* vydaná Generálním finančním ředitelstvím dne 23.5.2012 přesně nestanovuje, že ji lze použít na právě posuzovanou věc. Předně je třeba uvést, že tato metodika není pro zdejší soud nijak závazná. Navíc, ačkoli je zde uvedeno, že „na základě obdržených připomínek a zvážení dalších aspektů byla zvolena varianta c), tedy použití daňového řádu pro celý proces poskytování úroku z neoprávněného jednání správce daně z důvodu neexistence přechodných ustanovení, které by danou věc upravovaly jinak“, je zde též zmíněn odkaz na metodiku č.j. 11547/11-2110-011550 ze dne 6.6.2011, která se vztahuje na případ, kdy ke zrušení rozhodnutí došlo ještě za účinnosti zákona o správě daní a poplatků. Ve věci právě posuzované bylo zrušeno rozhodnutí o pokutě rovněž ještě za účinnosti zákona o správě daní a poplatků, a nelze tedy vyloučit, že by na danou situaci dopadala spíše metodika ze dne 6.6.2011. Argumentace žalobce tak ani v tomto ohledu není dostatečně přesvědčivá.

Jak již bylo výše konstatováno, ačkoli přechodná ustanovení daňového řádu výslovně úrok z přeplatku nezmiňují, je soud toho názoru, že placení úroku z přeplatku spadá pod pojem „postup při vrácení přeplatku“ a plně tedy na tuto situaci dopadá § 264 odst. 10 daňového řádu. Žalovaný tedy nepochybil, pokud při placení úroku z nezákonně vybrané pokuty v roce 2007, postupoval podle zákona o správě daní a poplatků.

Žalobce v podané žalobě rovněž namítal nesprávně určený počátek lhůty pro počítání úroku z přeplatku. Ten totiž musí být podle žalobce určen dnem samotného zaplacení pokuty, nikoliv až okamžikem splatnosti ukládané pokuty.

Ani v této otázce však zdejší soud nemůže dát žalobci zapravdu a odkazuje na § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků, kde je výslovně uvedeno, že lhůta pro počátek počítání úroku z přeplatku se odvíjí od splatnosti přeplatku: „Vznikl-li přeplatek zaviněním správce daně, běh zákonné lhůty počne dnem následujícím po původní splatnosti daně a s účinností od počátku běhu této lhůty se tento přeplatek použije podle odstavců 2 a 3; pokud došlo ke vzniku přeplatku až po dni původní splatnosti daně, běh zákonné lhůty počne dnem následujícím po dni úhrady daně, v jejímž důsledku došlo ke vzniku přeplatku.“

Je tedy třeba uzavřít, že zákon o správě daní a poplatků výslovně rozlišoval mezi situací, kdy byla daň (pokuta) zaplacena před lhůtou splatnosti (v takovém případě byl počátek úročení vázán na lhůtu splatnosti pokuty), a situací, kdy byla pokuta zaplacena až po lhůtě splatnosti (v takovém případě byl počátek úročení vázán na faktické zaplacení pokuty). Za této situace nelze dospět k jinému závěru, než že v daném případě žalovaný správně stanovil počátek úročení od okamžiku splatnosti

pokuty. Skutečnost, že žalobce pokutu fakticky zaplatil ještě před datem splatnosti, je s ohledem na znění § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků právně bezvýznamná.

Opak ostatně neplyne ani z judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou žalobce odkazoval (srov. již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2010 ve věci 1 Afs 38/2010, dále rozsudek ze dne 12.8.2010 ve věci 1 Afs 52/2010 nebo rozsudek ze dne 26.10.2010 ve věci 8 Afs 13/2010, vše dostupné na www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného vyplývá, že soud nedovodil, že by v dané věci existovalo více výkladů, které by mohly být na právě posuzovanou věc použity. Je tedy nedůvodnou i námitka žalobce týkající se interpretace předpisu *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate*, podle níž je třeba v případě dvojího výkladu postupovat v pochybnostech mírněji (srov. nález Ústavního soudu ze dne 15.12.2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, publ. pod sv. 31, roč. 2003, s. 291 Sb. n. a u. ÚS, dále např. nález ze dne 13.9.2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, publ. sv. 46, roč. 2007, s. 373 Sb. n. a u. ÚS, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), neboť nejsou splněny podmínky pro aplikaci těchto zásad.

V. Závěr

Soud tedy neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodný. Nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, pro kterou by soud musel napadené rozhodnutí zrušit. Soud tedy rozhodl, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5.11.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu